

VIII

Trong phòng làm việc của Lê Minh. Một sự căng thẳng, lo lắng hiện ra trên nét mặt của ông ta. Lê Minh đi đi, lại lại trong phòng, dường như đang chờ đợi một tin gì đó quan trọng. Có tiếng gõ cửa, Minh vội vàng ngồi vào ghế, hít một hơi dài lấy lại sự thoải mái, bình tĩnh oai vệ nói:

- Mời vào!

Cửa mở. Một người thanh niên chưa đến ba mươi tuổi nhưng nét mặt trông rất phong trần và có đôi mắt rất lạnh lùng đi vào, đó là Quỳ con nuôi của Lê Minh, đồng thời là một cánh tay phải của Minh:

- Chào bố.

- Quỳ đây à. Hai hôm vừa rồi mày đi đâu?

- Con đi tìm thằng Long. Tìm thấy nó ở nhà con Phượng thì nó đã biến mất, nhưng trưa nay, thấy cảnh sát điều tra và cơ động lại vây bắt nó ở ngay nhà thằng Tảo "lỳ" dưới tầng hai. Hóa ra nó trốn dưới nhà Tảo "lỳ" ba ngày rồi.

- Có bắt được nó không?

- Không ạ. Thằng Tảo vào bệnh viện thăm mẹ thằng Long mổ mắt, bị công an theo... mà bọn này là

quân an ninh thì phải. Không thấy có đứa nào quen mặt... Chúng con tìm hiểu thì mới biết là công an đưa mẹ nó đi chữa mắt chỉ là cái bẫy... và cho người phục bắt. Thằng Tảo bị bắt, dẫn công an về nhà, nhưng thằng Long đã bỏ trốn từ lúc nào ấy. Nó cứ như có mắt.

- Hay là nó lại lộn lên nhà con Phượng?

- Không có! Chúng con tìm rồi. Nghe mấy người nói là nó sang quán cà phê bên kia đường và ngồi xem.

Lê Minh bậm môi suy nghĩ với vẻ lo lắng rồi bấm số điện thoại gọi Lê Quang Cường:

- Alô, anh Cường đấy à. Chúc mừng nhé.

- Sao, có chuyện gì vậy?

- Mừng các anh đã tìm ra thằng Long.

- Cái gì? Ai tìm ra Long "xéch"?

- Này, anh đùa với tôi đấy à. Hôm nay, quân của anh đã bắt được đệ tử của Long "xéch" và đã dẫn quân đến nhà hắn, nhưng thằng Long lại trốn mất trước đó vài phút...

- Quả thực tôi hoàn toàn không biết. Có lẽ là quân cảnh sát điều tra chẳng? Để tôi hỏi xem sao.

- Lạ nhỉ, thôi, anh cố tìm đi. Tối nay chúng ta gặp nhau, sẽ có nhiều việc phải bàn. Tôi sẽ đặt ăn ở khách sạn Excellent.

Lê Minh đặt máy, quay sang Quỳ:

- Mà y huy động tất cả đám đệ tử, tìm cho ra ai chỉ huy lòng bắt thằng Long hôm qua. Còn nếu phát hiện thấy nó, chúng mày cần phải bảo nó im đi. Tốt nhất là đừng để nó nói nữa!

- Dạ, con đi làm ngay. Còn việc này, thằng Hùng "sát thủ", vốn là đệ tử của thằng Minh "hối", nó ngỏ ý xin được về với bố.

- Mà thấy nó thế nào?

- Nó đã hai lần ngồi Hỏa Lò cũ, là thằng liều số một. Ngày xưa, chính nó chém đứt tai một cảnh sát đặc nhiệm.

- Có nghiện hút không?

- Dạ, không ạ.

- Nó nghiện gì?

- Nghiện đánh bạc.

- Mà chọn ổ cho nó. Nhưng tuyệt đối không để cho ai biết. Có lẽ cứ đưa nó về Công ty Ngọc Thảo II, làm bảo vệ ở đội xe, đi áp tải hàng. Chiều chuộng nó nhưng phải kiểm tra. Quan trọng nhất là nó phải trung thành.

- Vâng, con sẽ cố gắng. Chào bố.

Quý chào xong, quay đi ngay, nhưng Minh gọi giật lại:

- Chuẩn bị "hộ chiếu" cho thằng Thái đi Ma Cao nhé. Nó đáng được nghỉ ngơi vì vừa rồi nó làm vất vả quá.

- Bao giờ đi?

- Nếu thằng Long bị công an bắt.

*

Lê Minh đi một chiếc Mercedes màu đen đến Công ty Tường An. Lúc đó Tường đang ngồi nghe kế toán - là một phụ nữ đã đứng tuổi - báo cáo tình hình tài chính:

- Từ ngày thành lập đến giờ, tổng doanh thu hơn 600 triệu.

- Lương thưởng hết bao nhiêu?

- Dạ, mỗi tháng, tổng quỹ lương là hơn 70 triệu. Lương thấp nhất của cô Luyến, tạp vụ, 500 ngàn một tháng.

- Hình như cô Luyến là nhà tôi đưa vào phải không?

- Vâng, cô ấy có hai đứa con nhỏ, chồng chết vì nghiện hút, chích quá liều.

- Chị nâng lương cho cô ấy, à không, cứ để lương như vậy, nhưng lập một khoản trợ cấp đặc biệt, mỗi tháng thêm 300 ngàn. Ở công ty, còn ai có hoàn cảnh như vậy không?

- Ở văn phòng thì không, nhưng nghe nói dưới kho hàng cũng có.

Tường gọi anh Chánh văn phòng, đây thực chất là một cán bộ của Tổng cục Cảnh sát được cử xuống giúp Tường:

- Anh Ngọc ạ. Anh xuống dưới kho hàng và cho nhân viên khai lại lý lịch, khai ngay trước mặt anh, khai cùng một lúc và yêu cầu khai rõ hoàn cảnh gia đình. Sau đó xác minh cụ thể, ai có hoàn cảnh khó khăn, là đối tượng gia đình chính sách thì ta sẽ cố gắng làm chế độ.

Cùng là công an lại làm nghiệp vụ nên Ngọc hiểu ngay cách làm của Tường. Ngọc tùm tùm cười và thông báo:

- Có ông Lê Minh đến, đang chờ dưới phòng khách.

Tường xuống phòng khách, anh tươi cười:

- Chào anh, cũng đang định đến cảm ơn anh và xin ý kiến của anh đây.

- Có gì mà cảm ơn, tôi thì phải đến xin lỗi anh.

Tường phẩy tay:

- Kế toán trưởng vừa báo cáo tình hình tài chính cho tôi. Thật ngạc nhiên quá. Từ ngày ra làm đến giờ, trừ tất cả các khoản thuế má, lương bổng, chi phí khác, còn lãi hơn 200 triệu. Quả là điều mà xưa kia nằm mơ cũng không thấy. Có được con số này, đó là nhờ sự giúp đỡ của anh. Rất cảm ơn anh.

Tường quay sang nói nhỏ với anh Chánh văn phòng. Anh ta đi vào trong ngay. Lê Minh xua tay:

- Anh nói sai rồi. Tôi cũng phải cảm ơn anh vì công ty của anh đã tiêu thụ cho tôi gần một phần ba lượng hàng điện tử nhập về. Đây là con số rất có ý nghĩa. Tôi đang định bàn với anh, chúng ta có thể hùn vốn, lập một công ty cổ phần và xây dựng một cửa hàng lớn chuyên sửa chữa, lắp đặt, bảo dưỡng hàng điện lạnh, điện tử.

- Tôi sợ quá sức mình.

- Không có gì đâu. Tôi muốn anh hãy làm chủ công ty đó.

- Có bao nhiêu cổ đông?

- Có tôi, anh, cậu Phùng Lân, và một vài người khác, tuy nhiên trong số này sẽ có vài ba cổ phần không và không bao giờ có tên.

Anh Chánh văn phòng đem ra một phong bì. Tường trình trọng đưa cho Lê Minh:

- Làm ăn được, rất biết ơn anh. Có chút quà gọi là, mong anh đừng từ chối.

Lê Minh lúng túng:

- Sao lại thế nhỉ, lẽ ra tôi phải đến thưởng cho một đại lý giỏi mới phải. Nhưng thôi, tôi xin nhận và tối nay, mời anh đến khách sạn Excelent, chúng ta uống với nhau ly rượu. Còn việc này, tôi thật lòng xin lỗi anh về chuyện chiếc xe... Thực ra bộ máy đó có từ lâu, mà xe ấy tôi thường giao cho thằng Thái quản lý, khi đưa xe cho anh, tôi sơ suất...

Tường phẩy tay:

- Không vấn đề gì. Anh đừng cả nghĩ. Anh em mình trước lạ sau hiểu thôi. Chỉ có điều là đừng bao giờ dùng những thủ đoạn không hay đó.

- Tôi biết, chú là công an - Lê Minh đổi giọng thân mật - Chú lạ gì những trò chơi nghiệp vụ đó... Chú tha lỗi. Ấy cũng nhờ có bộ máy đó mà năm trước tôi thoát nạn đấy.

- Nạn gì?

- Chuyện đàn ông ấy mà. Thôi, ngày mai tôi lại bảo thằng Thái đem xe đến để chú sử dụng. Lái xe tự chú tìm lấy.

- Cảm ơn anh. Cứ để Thái lại cho tôi. Nghe nói thằng này giỏi võ lắm hả?

- Cũng khá, ngày xưa nó học quyền Anh và Têcôndô, cũng đánh nhau nhiều. Tuy nhiên nó cũng không muốn lái cho chú.

- Sao vậy?

- Vì nó thấy chú lái giỏi hơn nó. Lái xe sợ nhất là chạy cho cấp trên mà lại lái xe giỏi. Không dọa được, không bịp được, không tinh tướng được.

*

Việc Long “xếch” bị một lực lượng nào đó truy lùng đã làm cho Lê Quang Cường cảm thấy bất an vô cùng. Như vậy là rõ ràng có một lực lượng nào đó đang ngầm điều tra vụ án mà điểm đột phá của họ là từ tên Long. Liệu đơn vị nào dám “qua mặt” cảnh sát hình sự? Nếu không phải quân của Cục Cảnh sát Điều tra thì chỉ có lính của Phòng Cảnh sát Điều tra. Nhưng nếu là của Phòng thì tại sao Cường lại không được biết. Là Phó Thường trực Ban chuyên án mà không biết thì rõ ràng là mình đã bị loại ra khỏi cuộc chơi. Mà như vậy thì rõ là có chuyện không hay rồi? Hàng loạt câu hỏi cứ luẩn quẩn trong đầu Lê Quang Cường khiến anh ta ăn không ngon ngủ không yên. Với quyết tâm phải hỏi cho ra nhẽ, Cường đến gặp Vũ Văn Đắc:

- Hôm nọ quân của anh đi bắt thằng Long à?

- Không có, đã thấy tăm hơi gì đâu.

- Lạ nhỉ, thế thì quân của ai, chả nhẽ trình sát của Tổng cục xuống bắt bí mật.

Cường suy nghĩ rồi lẩm bẩm nói tiếp:

- Rõ ràng là có chuyện đấy. Nay cậu Đức và cậu Thành đang làm án gì?

- Đức thì đang nghỉ phép, Thành thì đi dự lớp bồi dưỡng nghiệp vụ cùng quân của ông.

- Ừ nhỉ.

- Tường dạo này thế nào? Có về phòng chơi không?

- Làm ăn khá lắm. Cậu ấy vừa tặng phòng một chiếc tivi 29 in, chuẩn bị Giải bóng đá thế giới rồi. Cậu nói lại chuyện thằng Long tôi chả hiểu gì cả?

- Có ai đó đưa mẹ thằng Long đến Viện Mắt thay thủy tinh thể và cho theo dõi tất cả những người đến thăm. Có một thằng tên là Tảo, ngày trước cùng băng với thằng Long đến, thế là bị bám theo và sau đó bị bắt. Nó đã dẫn cảnh sát về nơi thằng Long trốn, nhưng thằng Long đã đi mất.

Đắc giả vờ ngơ ngác:

- Là nhỉ. Thế thì có lẽ quân Tổng cục An ninh rồi.

- Làm gì có chuyện an ninh bắt. Mấy thằng đầu trộm đuôi cướp, việc quái gì phải an ninh ra tay.

- Có giới biết. Thế nhờ mấy thằng lưu manh lại dính đến quan chức, dính đến bọn nước ngoài thì sao. Ông còn lạ gì cách điều quân của lãnh đạo Bộ. Thằng Long chưa bị bắt, tốt nhất là ông tung quân, lừa cho được thằng Long, chứ để quân của Bộ tìm ra thì tôi với ông có mà mặt mo?

Cường đi rồi, Đắc rót nước uống và trầm ngâm. Anh nhớ lại hôm Giám đốc Trần Phúc gọi anh lên phòng, ở đó đã có Thiếu tướng Bùi Hành Phó tổng cục trưởng Tổng cục Cảnh sát.

Giám đốc Trần Phúc vào việc ngay:

- Hôm nay chúng tôi giao cho đồng chí một nhiệm vụ đặc biệt, đòi hỏi đồng chí phải tuyệt đối giữ bí mật, tôi nhắc lại là tuyệt đối giữ bí mật. Hiện nay, lãnh đạo Tổng cục và Công an tỉnh đang giao cho đồng chí Tường thực hiện một nhiệm vụ quan trọng, đó là tìm cho ra kẻ cầm đầu mạng lưới tội phạm có tổ chức ở tỉnh. Chúng hoạt động trên các lĩnh vực cờ bạc, kinh doanh gái mại dâm, buôn lậu qua biên giới, bảo kê, nguy hiểm hơn là tên cầm đầu đã thao túng được nhiều quan chức cao cấp ở tỉnh và một số huyện.

Đắc mỉnh cười dường như đã biết việc này:

- Tôi đoán được điều này khi công bố kỷ luật cậu Tường.

Thiếu tướng Bùi Hành nói với giọng điềm tĩnh của một nhà giáo:

- Đồng chí Tường đã tạo được chỗ đứng và vỏ bọc khá an toàn. Tuy nhiên, trong công việc vẫn phải có sự hỗ trợ của các đồng chí. Vì vậy, đồng chí phải chọn ra khoảng năm đồng chí mà tin cậy được tuyệt đối để làm các nhiệm vụ đột xuất, có thể điều động vào bất kỳ lúc nào. Anh Phúc cũng điều quân an ninh hỗ trợ cho Tường. Hãy chọn những anh mà xưa nay chưa tham gia các vụ án hình sự liên quan đến bọn xã hội đen.

Vũ Văn Đắc sung sướng, anh đứng dậy, cảm động nói:

- Báo cáo hai thủ trưởng, tôi sẽ thực hiện nghiêm chỉnh. Chúng tôi sẽ không để phụ lòng cấp trên.

Giám đốc Trần Phúc cũng rất vui:

- Tôi rất mừng là đồng chí và Tường hiểu nhau, lại rất tin tưởng. Tôi rất cảm động khi thấy cấp trên chuẩn bị kỷ luật, đồng chí đã lên phân tích cho chúng tôi nghe toàn bộ ưu điểm của Tường cũng như những khuyết tật của vụ án... Tuy nhiên, lúc ấy chúng tôi không thể nói được. Anh em đồng đội, hết lòng vì việc chung lại biết lo cho nhau thế là quý lắm.

*

Tường ở trong văn phòng của mình tại tổng công ty. Anh chánh văn phòng gõ cửa:

- Hiếu đấy à. Vào đi.

Hiếu vừa đi về, sự mệt mỏi vẫn còn vương trên nét mặt. Anh rót nước lạnh uống rồi nói:

- Đúng như dự đoán của anh. Chúng tôi tập trung hỏi cung Tảo và nó khai thẳng Long đã tâm sự rằng nó đi giết Thắng "trố" là do thằng Thái thuê. Thực ra ban đầu, thằng Thái chỉ thuê thằng Long đến gạ Thắng "trố" đi uống rượu để làm quen. Nhưng khi Thắng say quá thì Thái mới bàn phải giết Thắng. Lúc đầu, Long không nghe, nhưng rồi thằng Thái rút súng ra, dọa bắn thì nó mới treo thằng Thắng lên. Trong lúc thằng Long đang rút dây thì thằng Quý chụp ảnh. Sau đó mới ngã giá tiền. Thằng Thái hứa đưa cho thằng Long 50 triệu, nhưng mới có 5 triệu, vì vậy thằng Long cảm lắm và quyết tâm vượt trại để trả thù. Tảo cho

biết là Long có ý định trả thù thằng Thái xong thì sẽ ra công an đầu thú.

- Hiện nay Tảo ở đâu?

- Chúng tôi đã cho Tảo về, tuy nhiên cũng đang làm một số biện pháp nghiệp vụ để bảo vệ anh ta và cũng là giám sát các di biến động. Tảo tỏ ra rất thành khẩn và hứa sẵn sàng giúp đỡ công an khi cần thiết.

- Còn Phượng "vàng"?

- Chúng tôi cũng đã bí mật lấy lời khai của Phượng. Về mối quan hệ giữa hai người cũng như tình cảm của Phượng dành cho Long thì quả là một mối tình khá đẹp. Tuy nhiên, Phượng cho biết nhiều việc khá nghiêm trọng ở vũ trường *Đêm màu hồng*. Và vũ trường này thực chất là của Lê Minh, gã giám đốc này chỉ là người làm thuê. Người được giao giám sát lại chính là thằng Quỳ, con nuôi của Lê Minh. Đây là một thằng trẻ tuổi, chưa tiền án tiền sự nhưng cực kỳ thâm hiểm và có những thủ đoạn rất quái chiêu. Theo anh Dương, Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự của Công an Hải Phòng cho biết thì ngày xưa, Oanh "sói" có một thằng em đi theo Oanh từ năm lên 10 tuổi, năm nó 16 tuổi không ai biết nó ở đâu nữa, tuy nhiên theo mô tả thì rất có thể đó là thằng Quỳ. Vũ trường có một đội gái, trong số đó có cả những người đã từng có giải trong các cuộc thi người mẫu thời trang, người mẫu thanh lịch. Phượng cho biết khá nhiều quan chức đã đến đây... Có cả một vài anh ở Đội Chống tệ nạn

xã hội của Phòng Cảnh sát Hình sự. Có trường hợp cả hai cha con cùng mê một cô gái đến nỗi sau này còn cãi nhau. Đáng lưu ý là ở phòng số 4 và phòng số 6 trên tầng 5 có đặt camera ghi hình trộm. Nghe nói Lê Minh dùng băng hình quay lại cảnh ái ân rồi sau đó dùng để khống chế người khác. Năm trước, có vụ cô Thúy Liễu tự tử, cũng là vì tại ghi hình trộm, sau đó thằng Quỷ bắt phải dùng băng hình đó khống chế một anh ở Thanh tra Tỉnh. Liễu chịu nhục không được đã uống hêrôin tự sát.

- Mình biết vụ này, tuy nhiên hồi đó vì cô này nghiện hút cho nên khi nói là chết do chích ma túy quá liều nên được chấp nhận ngay. Vả lại gia đình làm hết đơn nợ đến đơn kia xin không mổ khám nghiệm tử thi.

- Một nhân viên quản lý vũ trường cho biết là có một số người được Lê Minh cho hưởng chế độ ưu đãi đặc biệt. Minh có loại các-vi-dít màu hồng nhạt. Khi đưa các này cho ai mà Lê Minh ký vào thì khi đến vũ trường, chỉ cần tấm các này là sẽ được miễn 50% giá tiền đồ ăn uống, được trừ hoàn toàn tiền phòng ngủ với gái. Trong hệ thống máy vi tính của vũ trường có lưu tất cả những đối tượng này.

- Phượng "vàng" đang ở đâu?

- Chạy về quê rồi. Cô ta sợ thằng Thái trả thù.

- Tôi tin chắc rằng lão Minh sẽ cho bọn đệ tử tìm xem lực lượng nào đã tóm được Tảo, vì vậy anh dặn Tâm và Đức phải rất bí mật và về Hà Nội nằm ngay.

- Tảo thì đình ninh hấn bị đặc nhiệm của Tổng cục Cảnh sát bắt. Tâm, Đức đã trở về Hà Nội ngay rồi. Hiện nay việc giám sát là do quân anh Đắc và một số của Phòng Điều tra An ninh đảm nhiệm.

- Phải tìm cho ra tên Long và bảo vệ hấn. Tuy nhiên, muốn tìm ra hấn thì phải để mắt tới thằng Thái.

- Anh Đắc cũng bố trí lực lượng ở nhà tên Thái rồi.

*

Long "xéch" ngồi dưới bụi chuối câu cá. Hấn lật bụng lên xem, vết thương khâu đã liền miệng và lên da non đỏ hồng. Hấn cuộn cơ bụng và hơi nhăn mặt vì thấy vẫn còn đau râm rút. Có tiếng gọi:

- Chú Lý ơi, về ăn cháo.

Long vội vớt cần câu, đi về và chui vào căn nhà thấp lè tè, mái lợp rạ. Ông Cừ múc cháo ra bát:

- Thằng Tảo dặn tôi là mỗi ngày phải cho chú ăn hai bữa cháo. Cháo cá quả đấy. Ao này nhiều cá quả lắm. Tối nào cấm cần cũng được vài ba con.

- Bác sướng nhỉ. Cá dưới nhà, thích ăn là có.

- Giàu có khổ của giàu, nghèo lại có kiểu khổ của nghèo. Tôi ra Hà Nội, thấy người ta ăn nộm hoa chuối, rồi ốc nấu, rồi cá quả nướng... Hí hí! Thế mà hoảng lên gọi là đặc sản. Nói thế thôi, chứ nghèo bao giờ chả khổ, chả sinh ra hèn. Tôi trước đây, cũng nhờ chú Tảo giúp cho mới giữ lại được cái ao

cá này. Hồi đó nợ thuế hợp tác, có mấy triệu bạc, họ đòi thu ao, may mà chú Tảo cho vay... Không có cái ao này, cho thuê câu thì giờ khéo chết đói.

- Sao bác không làm mấy cái lều cho họ câu?

- Chả thêm, tôi đi xem mô hình mấy nơi rồi, chỉ là chỗ để cho bọn trai gái ôm nhau đú đởn, bắn cả mắt. Chú ăn đi cho nóng. Thằng Tảo quý và thương chú lắm đấy. Nó cứ dặn tôi là phải lo cho chú.

- Vâng, anh em chơi với nhau cũng lâu rồi.

- Bạn bè gần bó với nhau được chính là từ tấm lòng chú ạ.

- Hôm nay sao không thấy anh ấy đến nhỉ. Cháu có việc cần gặp quá.

- Thì chú khỏe chưa, nếu vết mổ tốt, ăn xong lấy xe đạp của tôi mà đến nhà chú ấy. Gớm, đến nhà chú ấy chán mớ đời. Nhà với cửa, chật như hũ nút, thấp mà bẩn. Tôi bảo về đây, tôi cho trăm mét đất mà làm nhà, ở cho sướng đời.

Long xì xoạp húp hết bát cháo rồi bảo ông chủ:

- Bác cho cháu mượn chiếc võng, ra vườn nằm cho mát.

Ông Cừ lôi dưới gầm giường ra chiếc võng day đưa cho Long. Hắn đem chiếc võng ra góc vườn và ngấm chọn địa thế rất cẩn thận. Từ chỗ nằm, hắn có thể quan sát cả một góc rộng và nếu có động, hắn lẩn ra bụi tre rồi chạy vào bãi ngô. Long mắc võng xong, hắn nằm lên, rút khẩu súng ngắn ra, gạt chốt an toàn rồi giắt vào cạp quần. Long đang

nằm, bỗng hắt lạt người rơi xấp xuống đất và hắt rút súng chĩa ra phía ngoài... Thấy phản xạ của mình còn nhanh nhẹn, Long cười thích thú lại lên văng nằm. Từ trong nhà, ông lão trông cá nhìn thấy cảnh đó. Ông lão suy nghĩ hồi lâu rồi lấy xe đạp ra và dặn đứa cháu:

- Ông đi sang trại cá giống nhé. Ở nhà trông ao, ai đến câu, cháu cứ bảo là không cho câu nữa để thả cá.

Ông đạp xe ra thành phố để tìm Tảo.

*

Tảo chạy xe ôm, hằng ngày anh ta vẫn đứng ở ngã ba Vòng, nơi có một đường đi vào trung tâm thành phố, một đường ra ngoại thành. Tảo đứng đón khách trong tâm trạng bồn chồn, lo lắng. Tảo nghĩ vẩn vơ và cứ nhớ lại hôm bị mấy cảnh sát mặc thường phục đuổi theo bắt rồi thì không tìm thấy Long, một anh đã bảo:

- Nếu anh thương thằng Long thì hãy khuyên với nó đi ra đầu thú. Nói để anh biết, nếu công an bắt được thì mạng sống của hắt sẽ giữ được, còn nếu đồng bọn nó mà thấy thì chắc chắn là hết "đường về quê mẹ" đấy.

Tảo nhìn quanh. Xung quanh anh ta vẫn có mấy người chạy xe ôm đã quen mặt. Phía góc đường bên kia, có một chiếc xe tải nhẹ bị hỏng máy, lái xe chữa không được đã bỏ đi gọi thợ, để lại một tay thợ phụ cạnh xe. Anh ta trải chiếu ngồi ngay cạnh xe và

đọc báo. Tảo không thể nghĩ rằng đó chính là các điều tra viên của phòng cảnh sát điều tra.

Có một thanh niên phóng chiếc xe Minxơ đến và dựng xe, gài lên ghi đông tấm biển nhỏ đề "xe ôm".

Tảo nhìn người mới đến bằng con mắt tò mò. Đó là một gã trông mặt mũi không lương thiện tí nào. Mặt thì đeo kính râm tròn như đít chai. Đầu đội mũ cối và mặc chiếc quần bò còn khá mới. Nhìn chiếc quần bò, Tảo giật mình, bởi vì dân chạy xe ôm chuyên nghiệp bao giờ cũng phải mặc quần áo rộng, nhất là quần... Nghĩ đến lời anh cảnh sát hôm nọ, rồi lại nhớ đến sự lo lắng của Long vì đồng bọn, Tảo chột dạ và thoáng nghĩ: "Có lẽ chúng nó cho theo dõi mình".

Nghĩ vậy, nhưng Tảo tặc lưỡi: "Kệ cha chúng bay, tao cóc cần. Thằng Long có ổ an toàn rồi".

Có chiếc xe khách từ nông thôn ra, đỗ khách ở ngã ba. Tảo cũng như mấy anh lái xe ôm đã quen chạy ra đón đả mồi chào, riêng gã mới đến vẫn mặc kệ, gã lại bỏ vào một quán nước gần đó và ngồi ghéch chân lên ghế, gọi bia uống. Có một bà khuôn từ trên ô tô xuống hai sọt dừa. Bà đến bên chiếc xe Minxơ vỗ vỗ lên yên xe, nhưng từ trong quán, gã lái xe vẫn bình thản uống bia và phẩy tay ra hiệu không chờ. Bền đỗ trở nên nhộm nhoộm, nhốn nháo. Thấy thái độ kỳ quặc của gã kia, Tảo linh cảm rằng gã kia dứt khoát không phải đến để chạy xe ôm... Nhân lúc gã ngửa cổ nốc bia, Tảo cúi xuống giật đứt sợi dây nối bugi của chiếc xe Minxơ.

Bà buôn dưa thấy thái độ của gã xe ôm mới như vậy liền làu bàu:

- Rõ đồ lười, đã chạy xe ôm mà còn tỉnh tuồng.
- Rồi bà gọi xe khác.

Hành động lạ lùng của gã xe ôm mới đến không lọt được qua mắt một trinh sát đang ngồi ở ô tô. Anh ta vào trong xe gọi bộ đàm:

- Có một thằng mới đến, đi xe Min, nhưng không chịu chở khách. Rất có thể có chuyện, tôi đề nghị tăng thêm lực lượng.

- Đồng ý, sẽ có người đến giúp cậu.

Lại một chuyến xe khách nữa đến. Từ trên xe, Phượng "vàng" xuất hiện. Cô ta đến thẳng đám xe ôm:

- Xin hỏi ở đây có ai là anh Tảo.

- Tôi đây ạ!

- Anh chở tôi vào thành phố được không?

- Cô đi đến đâu?

- Cứ vào thành phố rồi hẵng hay.

Phượng lên xe. Lập tức từ trong quán, gã đi xe Min ném tiền lên bàn rồi chạy ra. Gã nhảy lên xe và cầm đầu cầm cổ đạp cần khởi động, nhưng chiếc xe cứ ì ra. Đến lúc gã phát hiện ra đầu dây bị đứt thì xe của Tảo chở cô gái đã chạy mất hút rồi, cũng lúc đó chiếc xe Min đang hỏng máy bỗng nổ được máy và bám theo xe của Tảo.

- Anh Tảo, Long "xếch" đang trốn ở đâu? - Phượng hỏi ngay.

- Cô là ai, tôi chả biết Long "xếch" nào cả!

- Này, anh không phải giấu. Em là Phượng, ở trên tầng tư đây.

Nói rồi Phượng chìa mảnh giấy Long viết ra. Trên tờ giấy có dòng chữ "Nếu em muốn tìm anh, đến gặp anh Tảo xe ôm. Phải bí mật".

Tảo vội vàng cho xe chạy vào trong một ngõ và dừng lại ở một quán nước chè chén.

- Long ở đâu?

- Rất may là nó cảnh giác, đã trốn trước khi công an đến.

- Trốn đi đâu?

- Anh đã dặn nó nếu có chuyện gì, đến nhà người quen anh ngoài ngoài thành. Ông ấy có hồ câu cá. Trốn ở đấy an toàn lắm. Nhưng anh nghĩ lúc này có thằng đi xe Mìn định bám theo.

- Long cho em biết, nếu bọn thằng Thái mà tìm thấy, nó sẽ giết anh ấy ngay.

*

Chiếc xe taxi tải của các trình sát phải dừng ngoài đường lớn vì ngõ hẹp. Một trình sát gọi bộ đàm về cho bộ phận trực:

- Tảo đã chở Phượng "vàng" vào ngõ 202 rồi. Xe ô tô không vào được. Phượng mặc áo màu đen, đeo chiếc túi xách màu vàng nhạt. Xe của Tảo là Dream II. Tảo đội mũ Amoro màu mận chín.

Rồi cũng không chờ hỗ trợ, anh em bỏ ô tô, gọi xe ôm lao vào ngõ, nhưng không kịp nữa rồi. Ngõ nhỏ, người đông như nêm, có mà giới tìm. Nhưng

thật may mắn, bộ phận hỗ trợ có ba anh em phóng xe máy tới, họ đi đường khác và đúng lúc đang chuẩn bị rẽ vào ngõ thì thấy có chiếc xe Dream II, người cầm lái đội mũ bảo hiểm màu mận chín lao ra, còn cô gái ngồi sau có mái tóc vàng hoe như lông bò... Anh em vội lao theo.

*

Ông già trông cá đập xe đến nhà Tảo. Ông gõ cửa, không thấy ai. Ông vừa quay xuống thì có một thanh niên đi lên:

- Ông cũng đi tìm anh Tảo ạ?
- Vâng, anh quen nó à?
- Vâng, cháu là bạn Tảo, cũng đang cần gặp nó đây.

- Sốt ruột quá, chả hiểu lúc nào nó về.
- Nó chạy xe ôm, có trời mới biết. Ông ở xa đến à?

- Tôi ngoài làng Hoàng Thị.
- A, ở đó có mấy hồ cá hay lắm.
- Anh cũng hay đi câu à?
- Vâng, cháu hay đến hồ cụ Lý câu.
- Hồ của tôi phía trong, các anh ít đến.

Gã thanh niên liền thoáng:

- Chán thật, mang tiền đến trả nợ nó mà khó quá.

- Nó cho anh vay tiền à?
- Vâng. Cháu có việc, hỏi vay, nó cho vay ngay.

- Chú ấy tốt lắm, bạn bè nào cũng lo cho. Cái anh bạn của chú ấy đang ở nhà tôi cũng thế chỉ khen chú Tảo.

Mắt gã nọ bỗng lóe sáng:

- Cháu biết nó rồi, thằng ấy đang ốm... rõ khổ.
- Chú ấy mới bị ốm hay sao ấy. Cũng khỏe rồi.

Nghe ông già nói đến vậy, gã kia vội chào:

- Ông ở đây nhé, cháu về đây.

- Vâng, chào anh.

Gã thanh niên phóng xe máy về trụ sở đội vận tải của Công ty Ngọc Thảo. Hắn gặp Quý:

- Này, báo cáo sếp ngay, tìm ra chỗ thằng Long rồi.

- Ở đâu?

- Nó trốn ở ao cá nhà ông Cừ làng Hoàng Thị. Chỗ ấy tao biết.

Quý vội ra lệnh:

- Gọi Thái, Hùng đến ngay. Chuẩn bị một xe taxi tải.

*

Từ trên tầng 5 của văn phòng Công ty Tường An. Tường và Hiếu dùng máy bộ đàm chỉ huy các trinh sát.

- Báo cáo, chúng tôi đã phát hiện ra Tảo và cô Phượng.

- Bám theo ngay nhưng giữ vững cự ly an toàn. Báo cho tất cả các chốt.

Xe của Tảo chạy ra ngoại thành. Ba xe máy chở sáu trinh sát trong đó có Thành và Lưu bám sau. Trinh sát gọi bộ đàm về:

- Báo cáo, xe chạy vào hướng làng Hoàng Thị.

- Các đồng chí tùy cơ ứng biến nhưng cố gắng bảo đảm an toàn cho Long. Nên chủ động bắt giữ hấn và Phượng, khai thác ngay chỗ giấu Long. Nhớ là Thành và Lưu không được lộ mặt.

Các trinh sát bám theo Tảo, đến một đoạn đường có những con ngõ nhỏ rẽ ngang, Thành ra lệnh giữ Tảo qua bộ đàm:

- Xe của Lưu vượt lên giữ Tảo lại và đưa vào ngõ khuất khai thác.

Tảo đang cố tăng tốc thì xe của trinh sát Lưu và một xe nữa lao vun vút vượt lên, ép Tảo vào vỉa đường và một trinh sát ra lệnh:

- Rẽ vào ngõ ngay. Chúng tôi là cảnh sát đây.

Chỉ trong tích tắc, các trinh sát đã đưa Tảo và Phượng ra một gốc cây nhãn nằm phía ngoài cánh đồng:

- Anh Tảo, anh đưa cô Phượng đi đâu?

Tảo chưa kịp trả lời thì Phượng đã liến thoắng:

- Em nghe nói anh Long trốn ở nhà thằng Bình "cùi" ở Hoàng Thị nên thuê xe ôm đi tìm.

Một trinh sát nhận ra sự nói dối trên mặt Phượng khi cô ta nháy mắt ra hiệu với Tảo, anh nghiêm nét mặt và lôi Tảo đi ra một chỗ khác hỏi cung.

Trong lúc mọi người đang hỏi cung Tảo và Phượng thì phía ngoài đường lớn, một chiếc xe taxi nhãn hiệu Daewoo lao như ma đuổi về phía làng Hoàng Thị. Trên xe đó có Thái, Quỳ, Hùng "sát thủ" và gã thanh niên đã hỏi ông già khi trước. Ngoài ra còn có một đứa con gái tóc nhuộm vàng, môi bôi son một Hàn Quốc thâm xì.

*

Trình sát hỏi Tảo:

- Anh Tảo, anh chở cô Phượng đến chỗ Long phải không?

- Dạ, cô ấy... cô ấy bảo cứ đi.

- Anh nói dối. Tôi phải nói cho anh biết, hiện nay tính mạng thằng Long đang bị đe dọa từng giờ, nếu có xảy ra chuyện gì, anh phải chịu trách nhiệm. Chúng tôi tin rằng ngoài anh ra không ai biết chỗ của Long "xéch".

Tảo vẫn chối:

- Em... Em thề! Em không giấu thằng Long.

Cách đó năm chục mét, các trình sát hỏi Phượng:

- Chúng tôi biết cô rất lo cho thằng Long, nếu thực sự như vậy thì cô phải cho chúng tôi biết chỗ thằng Long. Tội của nó tuy nghiêm trọng nhưng không phải là đã hết hy vọng. Tuy nhiên, hiện nay bọn đã thuê Long giết Thắng "trô" đang tìm cách giết thằng Long để bịt đầu mối. Cô hãy cho chúng tôi biết đi, chúng tôi đánh giá cao những thông tin

mà cô đã cung cấp về vũ trường *Đêm màu hồng* trong cả buổi làm việc. Nào, cô nói đi, chúng tôi hứa sẽ đảm bảo tính mạng cho thằng Long.

Phượng ngần ngừ một lát rồi mở túi xách lấy ra mảnh giấy mà Long viết. Các trình sát chạy sang chỗ Tảo. Anh ta tái mặt rồi lúng túng nói:

- Dạ... dạ! Nó trốn ở hồ cá nhà ông Cừ "lác".

- Từ đây đến đó còn bao xa?

- Khoảng ba cây số. Nhưng... nhưng nó có súng và chín viên đạn.

- Cái gì? Nó có súng.

Phượng bỗng chen vào:

- Các anh để em đi trước, anh ấy không dám bắn em đâu.

Tảo cũng bỗng nhiên hăng hái: .

- Cho em đi đầu nữa. Thằng Long không dám bắn em đâu.

- Không được mạo hiểm. Cô và anh Tảo giúp chúng tôi ngăn không cho nó làm liều, nhưng việc đi trước phải để chúng tôi - Lưu nói.

Mọi người vội vã lên xe.

Trong khi đó, tại hồ cá ông Cừ. Long "xéch" đi ra bãi ngô rồi đi xung quanh ao cá để tìm chỗ ẩn náu. Thấy có một đồng cây dâu, Long "xéch" sáng mắt lên, hấn vạch ra và chui vào. Thấy ở trong khô ráo và khá rộng, Long cho võng vắt vào trong đó. Nhưng hấn vừa ném chiếc võng vào thì thấy có tiếng ô tô dừng lại phía ngoài đường. Long vội chui tọt vào đồng cây dâu và kéo lá bên ngoài vào che khuất. Gã

rút súng ra, nhòm qua khe hở. Long bỗng trợn mắt lên khi thấy Thái và Hùng "sát thủ".

Thái vào nhà dòm ngó. Hắn thấy cháu bé đang ngồi học, hắn hỏi:

- Chào cháu, chú Long đâu rồi?
- Chú Long nào? Chỉ có chú Lý thôi.
- Long, Lý thì cũng thế thôi, chú ấy có hai tên gọi. Có đúng chú ấy bị bệnh phải không?
- Vâng, chú ấy mới ở viện ra, bị mổ bụng.
- Đúng rồi, chú ấy đâu hả cháu?
- Chú ấy mắc võng nằm dưới góc vườn.

Đứa bé kéo Thái ra sân và chỉ xuống vườn. Nhưng không thấy chiếc võng và Long. Thái và Quý, Hùng lao xuống vườn. Thái rút súng ra lên đạn rồi thủ vào bụng. Chúng đến rất gần, chỉ còn cách đồng cây dâu chục mét. Long giơ súng lên ngắm. Họng súng rê theo Thái. Còn cách đồng cây dâu chỉ năm mét. Thái nghi nghi và nhìn chòng chọc vào đồng cây dâu. Đúng lúc ấy cháu bé nói với đứa con gái tóc đỏ:

- Chú ấy có cả khẩu súng nữa cô ạ.
- Lập tức, đứa con gái hét giật giọng:
- Anh Thái, nó có súng.

Lúc này tên Thái chỉ còn cách đồng cây dâu không đến hai mét. Nghe thế, Thái giật mình quay lại. Đúng lúc ấy, Long nổ súng. Viên đạn trúng sống lưng Thái, quật hắn đổ vật. Hùng "sát thủ" và Quý nhảy vọt xuống ao tránh đạn. Long bắn thêm một phát vào Thái đang quằn quại rồi lao vọt từ trong đồng cây dâu ra. Cũng đúng lúc ấy, có tiếng xe máy

dừng gấp phía ngoài. Hấn nhặt luôn khẩu súng của Thái rồi chạy ra sau, thoáng cái đã mất hút trong ruộng ngô. Hấn chạy ra ngoài bãi sông và lao xuống dòng sông Hồng đang mùa lũ, nước chảy cuộn cuộn.

*

Các trinh sát ập vào thì tên Quỳ và Hùng "sát thủ" vẫn đang lóp ngóp dưới ao, tên cùng đi đang quỳ bên cạnh Thái, đứa con gái thì run như dế...

- Các đồng chí, giữ tất cả chúng lại - Thành ra lệnh - Còn theo tôi ra bờ sông.

Các trinh sát lao ra bãi sông Hồng, nhưng chỉ thấy một dòng sông đỏ ngầu chảy cuộn cuộn.

Họ quay trở về. Bọn Hùng, Quỳ... liền thoáng:

- Cháu... cháu là con ông Lê Minh. Chúng cháu rủ nhau đi câu. Đang đi tìm chỗ câu thì thấy tiếng súng nổ. Cháu nhảy xuống ao...!

- Nó nấp trong đồng cây dâu, chẳng hiểu sao lại bắn thẳng Thái.

- Thôi đi, chúng tôi biết các anh đến đây làm gì rồi. Các đồng chí, đưa tất cả về Phòng Cảnh sát Điều tra.

Đúng lúc ấy, cháu bé chen vào nói:

- Chú ơi, cái chú bị bắn kia kìa, chú ấy hỏi cháu là đi tìm chú bị mổ bụng.

*

Minh lờng lộn đi lại trong phòng. Quai hàm bạnh ra, mắt long lên sòng sọc. Có tiếng gõ cửa, Minh quát:

- Vào!

Gã giám đốc vũ trường *Đêm màu hồng* vào. Đó là một người nom trắng trẻo, mặt tròn, mắt một mí hùm hụp.

- Bỗng đấy à. Tình hình ra sao rồi?

- Thưa anh, thằng Thái hôn mê. Một viên đạn đi đúng sống lưng, viên sau vào bụng, thùng ruột. Chắc không sống được.

- Nó có nói gì không?

- Hắn hôn mê nặng rồi, biết gì nữa mà nói. Cảnh sát điều tra đang yêu cầu bệnh viện cứu hắn bằng mọi cách.

- Lát nữa tôi sẽ đến thăm, tuy nhiên, cũng nói với các bác sĩ, nên để cho hắn ra đi thanh thản, sống mà bán thân bất toại thì còn khổ hơn chết. Thằng Quỷ thế nào?

- Đang lấy cung ở cảnh sát điều tra. Nó chỉ khai do thằng Thái rủ đi...

- Thế còn con bé nào đi với chúng?

- Là bồ của thằng Hùng "sát thủ". Nó đi theo không biết gì.

- Con Phượng và thằng Tảo giam ở đâu?

- Không ai biết là đưa đi đâu. Em có hỏi ông Đắc thì anh ta bảo quân của Bộ phụ trách truy bắt Long "xéch" và đưa Phượng, Tảo về Hà Nội rồi.

Lê Minh trầm ngâm:

- Nếu thằng Thái chết thì không có vấn đề gì. Anh nói bộ phận văn phòng công ty lo cho nó chu đáo. Nhưng phải cảnh giác với con Phượng... Anh

về, rà soát lại toàn bộ bọn cave, đứa nào thân với con Phượng, đứa nào biết chuyện, cho nghỉ hết. Lấy có gì thì tùy...

*

Lê Minh đến Phòng Cảnh sát Điều tra. Anh ta nói với Trưởng phòng Vũ Văn Đắc:

- Anh cho tôi gặp nó một chút. Tôi không xin tha tội cho nó đâu, nếu các anh thấy cần giam, cần bắt để điều tra thì cứ làm. Chỉ xin các anh đừng để bọn nhà báo nó biết... sắp bầu cử đến nơi rồi.

- Anh cứ yên tâm. Nếu không có gì khác thì tối nay sẽ cho nó về. Anh cũng cần phải để mắt đến nó.

- Vâng! Tôi giao cho nó làm kế hoạch ở đội xe... Minh việc thì bận, đâu có phải lúc nào cũng bắt ne bắt nét chúng được.

Đắc gọi một cảnh sát điều tra:

- Đồng chí đưa anh Minh xuống gặp thằng Quý. Nó đang ngồi ở đội trọng án.

Quý đang ngồi viết bản tường trình, thấy Minh vào, hấn đứng dậy:

- Con chào bố!

Minh lừ lừ đến, cầm tờ giấy khai, đọc lướt qua rồi ném xuống bàn, và túm ngực Quý, tát liên hai cái nẩy lửa:

- Thằng mất dạy. Tao vừa nói với chỉ huy rồi, cứ giam mày vài tháng cho biết.

- Con xin bố. Con có biết đâu, thằng Thái nó rủ thì đi theo nó, có biết đâu là nó đi tìm thằng Long.

- Mà có biết chuyện thằng Thái và thằng Long thù nhau không?

- Không ạ.

- Không là thế nào? Thằng Thái dạy mày lái xe, chúng mày chơi bời với nhau mấy năm nay, lẽ nào nó không tâm sự.

- Con... con không nghe thấy nó nói đến thằng Long bao giờ cả.

- Thôi được rồi, biết đến đâu khai đến đó. Giấu giếm hay khai láo là mày... mày chết đấy.

Câu cuối cùng, Minh nói kéo dài. Quý hiểu ngay. Hấn vâng dạ rồi rít. Minh đưa cho anh cán bộ điều tra 50.000 đồng:

- Anh làm ơn mua cho nó bao thuốc lá và cho nó ăn. Rồi Minh lại rủ tai anh nói gì đó và ra về. Quý hỏi:

- Bố em nói gì đấy?

- Hừ, bố mày bảo cứ phải già đòn non nhẽ. Tội đâu ông ấy chịu.

Quý giật mình rồi thở dài. Anh cán bộ điều tra gật gù:

- Ông ấy nghiêm thật. Giá nhà nào cũng nghiêm với con cái như vậy thì có phải đỡ bao nhiêu không.

*

Tường vào bệnh viện và tới thẳng phòng hồi sức cấp cứu. Một cảnh sát đang gác chặn anh lại:

- Anh thông cảm, lệnh của Giám đốc, cấm không ai được vào.

- Ai đang ở trong phòng?
 - Anh Thành ở Cảnh sát Điều tra, và hai anh
 nữa, hình như ở Bộ.
 - Đồng chí gọi Thành ra cho tôi gặp.
 Anh cảnh sát mở cửa gọi Thành. Thành chạy
 ra, Tường vội hỏi:
 - Nó thế nào?
 - Vẫn hôn mê. Theo bác sĩ nói, chắc không
 qua đêm nay.
 - Nói cảnh sát bảo vệ cho tôi vào.
 Thấy Tường vào, mấy anh em đang đứng vây
 quanh tên Thái vội đứng dậy chào. Thành ra hiệu
 cho mọi người đi ra. Tường ghé vào tai Thái:
 - Thái ơi? Thái... Anh Tường đây!
 Lặng im một hồi, Tường lại khẽ gọi. Bỗng
 thấy Thái hé mắt, môi mấp máy. Tường vội hỏi:
 - Thái ơi, ai bắn con Oanh. Oanh "sói" ấy?
 - Thằng... Thằng Quỳ... Quỳ chỉ huy! Tôi... tôi
 và...!
 - Ai sai thằng Quỳ?
 - Không... không...!
 Thái chỉ nói được đến vậy rồi lại lịm đi. Tường
 dặn Thành:
 - Các cậu cố gắng theo dõi, may ra trước lúc
 chết, nó có thể tỉnh lại.

*

Đêm hôm đó, tên Thái chết. Lê Minh nhận
 được điện thoại báo Thái chết, hấn thở phào nhẹ

nhóm. Đúng lúc đó thì Quý được thả về. Hấn rót nước lạnh uống ừng ực rồi xoa má:

- Lúc này bố tát con đau quá.

- Thế mà tưởng bọn cảnh sát điều tra nó ngu à. Chúng nó hỏi những gì?

- Chỉ hỏi đi hỏi lại tại sao đi cùng thằng Thái tìm thằng Long.

- Thằng Hùng thế nào?

- Nó cũng bị hỏi như vậy. Thực ra bọn chúng con cũng đã bàn nhau cách khai nếu có bị bắt từ nhà. Cũng may thằng Thái chết, không nói được gì.

- Mà giúp cho nhà nó ít tiền. Không đưa nhiều quá nghe chưa.

- Ồi dào, con vợ nó chắc cũng mừng... Thằng này đánh vợ dã man lắm.

Việc Long "xéch" trốn trại thành công và lại bắn chết Thái đã gây ra một sự bất bình trong dư luận nhân dân. Báo chí liên tiếp có những bài chỉ trích sự chậm chạp của cảnh sát hình sự trong việc truy bắt Long "xéch"... Lê Quang Cường đọc những bài báo đó và rất bức mình. Cường nói với đồng chí cán bộ đội tổng hợp:

- Ông xem, mấy tay nhà báo viết mấy bài này, có việc lớn việc bé cũng đều chạy đến nhờ cảnh sát hình sự. Nào mất xe, nào mất trộm, nào bị đánh, bị giật tiền... Cái gì cũng nhờ quân mình, vậy mà bây giờ, chúng lại làm om lên. Thôi nhé, từ nay, tôi cấm các ông đi làm thuê cho mấy tay nhà báo đó. Còn tài liệu... cấm cửa hết!

- Báo cáo anh, thực ra mấy tay phóng viên này cũng do không nắm được thông tin, họ không hiểu là việc truy lùng Long "xếch" là do quân của Bộ làm...

- "Bộ" nào làm. Toàn đồn lảng nhãng. Tôi đã nhận trách nhiệm trước Ban giám đốc về việc truy lùng thằng Long. Huy động hơn chục trình sát mà không tìm ra manh mối, trong khi đó mấy thằng lưu manh thì lại tìm ra.

- Hình như bên điều tra cũng đi tìm thằng Long.

- Họ tình cờ tóm được thằng Tảo... nhục quá, mang tiếng là đơn vị trình sát mà cứ chạy như cò nhưng không thấy gì.

Lê Quang Cường ra lệnh huy động toàn bộ lực lượng hình sự đi truy lùng tên Long. Công an tỉnh cũng hỗ trợ thêm lực lượng, phương tiện. Chưa có cuộc truy lùng tội phạm nào mà được công an tỉnh làm gay gắt đến như vậy. Hầu như toàn bộ lực lượng cảnh sát được đưa vào cuộc.

Canô cảnh sát tuần dưới sông khám từng chiếc tàu, thuyền.

Các xe khách bị chặn khám, cảnh sát hình sự cầm ảnh Long "xếch", lên xe soi từng người.

Cảnh sát giao thông chặn xe máy kiểm tra... Nhà mẹ Long cũng bị giám sát chặt chẽ.

Nhưng tất cả bật vô âm tín.

Long "xếch" sau khi bơi dọc theo sông một đoạn dài, hấn lên bờ và chui vào một khu lò gạch

bỏ hoang ven sông. Tiền không có một xu, nhưng lại có hai khẩu súng, Long "xếch" nằm trong một lò gạch. Đêm bò ra bãi bẻ trộm ngô non về gặm sống... Long suy sụp đến cùng cực và hần nghĩ đến chuyện tự sát. Đã mấy lần hần đưa súng lên đầu định bóp cò nhưng hình ảnh bà mẹ lại hiện ra khiến hần ngừng tay. Long "xếch" quyết định vào thành phố. Hần chôn hai khẩu súng xuống lò gạch rồi thất thểu đi ra đường cái. Hần vẫy một người chạy xe ôm và bảo anh ta chở vào thành phố.

Dọc đường đến đoạn vắng, hần bảo lái xe dừng lại rồi chặt mạnh tay vào gáy anh lái xe. Anh ta đổ vật xuống. Long "xếch" lôi anh ta vào nường dâu, xé lấy quần áo trối lại, nhét giẻ vào mồm, buộc chặt lại. Long lấy được một phong bì tiền khá dày của người lái xe. Hình như số tiền này anh ta định mang trả nợ ai đó. Không cần biết là bao nhiêu, Long nhét ngay vào túi... rồi lấy xe máy phóng thẳng về quê. Dọc đường, hần uống nước cho lại sức, mua bộ quần áo khác, đi cắt tóc, cạo râu, tắm gội xong, hần mua mấy mảnh lụa rồi về nhà.

Long "xếch" về nhà lúc nửa đêm. Mẹ hần đã ra viện, mắt cũng đã tháo băng. Thị lực chưa phục hồi hẳn nhưng cũng đã nhìn thấy khá rõ.

Long "xếch" tắt máy xe từ đầu làng và lạng lẽ dắt xe về. Đến cửa, Long "xếch" gọi mẹ:

- Mẹ ơi, con về đây.
- Ai đấy?
- Con đây! Long "xếch" đây.

Bà mẹ lập cập dậy mở cửa. Long vào nhà, hấn ôm chặt lấy mẹ nghẹn ngào không nói được.

- Nào, để mẹ nhìn một tý, mắt mẹ nhìn thấy rồi.

Bà mẹ bắt Long "xéch" ngồi trên ghế, ngắm nhìn đứa con mà bà vẫn nhớ mong.

- Chị Tạ đi đâu?

- Chị ấy về đăng nhà, bà cụ ốm nặng. Giờ thì con về ở hẳn nhà chứ?

- Con ở với mẹ chỉ một ngày thôi. Mai con phải đi...

- Cha bố anh! Về với mẹ có một ngày thôi ư?

Cả ngày hôm sau, Long "xéch" quán quýt bên mẹ. Hấn chữa lại cho mẹ cái giường, dọi lại mái gianh nơi buồng mẹ nằm, đưa cho bà được gần một triệu tiền cướp được...

Đêm hôm ấy, khi thấy mẹ ngủ say, Long "xéch" dậy, hấn thắp hương lên bàn thờ, vái lạy hết sức thành kính... Hấn rót rượu ra uống và suy nghĩ rất lâu. Hành động khác thường của Long đã không qua nổi mắt bà mẹ. Bà trở dậy hỏi:

- Long, anh làm sao thế? Sao lại giấu mẹ?

- Dạ, con... con nghĩ đến lúc sắp phải đi...

- Hừ, anh cứ đi. Mẹ đã chết ngay đâu. Nhà nước chữa mắt cho mẹ rồi, chả cần nhờ đến anh đâu. Nhưng chắc là trong lòng anh không yên. Hấn anh đã làm gì nên tội phải không?

Long "xéch" ngồi lặng đi rất lâu rồi hấn quỳ xuống:

- Con lạy mẹ trăm lạy. Con bất hiếu... để mẹ phải khổ. Con đi lần này không biết có còn về được không. Nếu con không về, mẹ bảo anh Hai thấp hương cho con vào ngày này.

Long gục đầu vào lòng mẹ khóc oà lên.

*

Long trở lại trại tạm giam lúc trời vừa sáng. Khi các cảnh sát trại giam đang tập thể dục thì Long "xéch" đến. Hắn vừa mon men đến cổng, anh cảnh sát bảo vệ quát:

- Mới mở mắt ra đã đến làm gì hả. Đi đi, tám giờ mới làm việc.

- Tôi đến xin vào tù.

- Anh điên à?

- Không, anh vào nói với ông giám thị là tôi, Long "xéch" đang chờ ở cửa.

*

Long "xéch" được đưa trở lại buồng giam trước kia. Hắn bình thản nói với cán bộ quản giáo:

- Anh làm ơn báo hộ cho cảnh sát điều tra là tôi xin khai toàn bộ hành động phạm tội, nhưng với một điều kiện?

- Điều kiện gì?

- Tôi chỉ khai trước ông Tường, ông Đức.

- Anh Tường đã ra khỏi lực lượng công an rồi.

- Sao, ra khỏi công an?

- Cũng một phần là vì trước anh không chịu khai, án đi vào bế tắc... mà thôi, tôi sẽ báo cấp trên.

- Ông Tường có thể không là công an, nhưng chắc vẫn là công dân. Tôi muốn được khai với ông ấy, còn người khác thì không.

*

Lê Minh đến gặp giám đốc Cheng để bàn việc khởi công xây dựng khu vui chơi giải trí Hòn Ngọc. Cheng có vẻ rất không hài lòng về việc tên Thái bị bắn chết:

- Tôi lẽ mớ nhận thấy công lao của anh mấy năm vừa rồi đã cố gắng tạo ra bộ mặt sạch cho mình đang có nguy cơ bị đổ vỡ.

- Cũng không đến nỗi quá nghiêm trọng như ông nghĩ đâu. Thành Thái chết mà không nói được cái gì, thế cũng còn may.

- Vấn đề là công an có để thằng Thái mang theo toàn bộ bí mật nào đó xuống mồ không? Chắc là không. Họ sẽ dựng lại hồ sơ một số vụ án xưa kia, tra hỏi các đối tượng để tìm ra thực chất thằng Thái là người thế nào và từ đó sẽ lần ra các mối quan hệ khác. Anh hãy dẹp tất cả mọi việc lại, tắt máy điện thoại di động và đến một nơi nào đó thật yên tĩnh... Trong một ngày đó, anh nên tự mình rà soát lại tất cả các mối quan hệ, các chuyện làm ăn. Thấy ai yêu mình thì phải làm cho họ yêu hơn, ai ghét mình thì phải tìm hiểu vì sao họ ghét và phải

giải quyết mâu thuẫn. Câu chuyện làm ăn cũng vậy, sơ hở chỗ nào phải bịt ngay.

- Cảm ơn ông, ngày mai tôi sẽ đi Tam Đảo.

- Ông đừng có lên đó mà hãy đi Ba Vì. Ở Tam Đảo, anh có hai khách sạn, chứa toàn gái điếm, chỗ đó ế tập, không làm cho con người ta sáng suốt được. À, còn chuyện anh Giám đốc Tường thế nào?

- Vẫn khó hiểu. Trong làm ăn thì tỏ ra có năng lực, cẩn thận, nghiêm túc, nhưng vẫn thấy rất khó gần. Hôm nọ ăn cơm ở khách sạn *Excellent*, không làm thế nào dụ cho hắn đi "công đoạn hai" được.

- Với người như Tường, anh nên nghĩ cách tách anh ta ra khỏi đồng đội cũ và làm thế nào đó để người ta nhìn Tường với con mắt nghi ngờ, cảnh giác.

- Bao giờ ông đưa bà Liên về Đài Loan?

- Tôi chưa rõ. Còn tùy thuộc vào tiến độ xây dựng khu vui chơi giải trí Hòn Ngọc. Anh chuẩn bị cho lễ khởi công thật giản dị, tiết kiệm. Không được mở tiệc chiêu đãi... Các quan chức thì cho người đến biếu phong bì tại nhà, nhưng nặng nhẹ thì phải khác nhau, còn hôm khởi công, chỉ nên tặng quà đơn giản như nhau: áo phông in tên công ty.

- Anh làm xong thủ tục cho người đi Canada chưa?

- Xong rồi.

- Càng sớm càng tốt. Sắp vào năm học mới rồi.

Lê Minh chào Giám đốc Cheng và ra về, nhưng mới đến cửa thì Cheng gọi giật lại:

- Anh Minh này, phải cẩn thận thằng con nuôi của anh đấy.

- Có chuyện gì vậy ông?

- Anh giao cho nó nhiều việc quan trọng quá... Không nên như thế. Cái đầu bé của nó dễ vỡ lắm. Còn thằng Lân hải quan, tôi nghe nói là nó mười đêm thì năm đêm ngủ lại khách sạn *Excellent*.

- Tôi biết. Nó mê một con bé ở đó... Vợ nó thì người như con gà mái già, đã xấu người lại xấu nét. Anh thấy trong khi nó sức vóc như thế, tiền nhiều như thế.

- Khi người ta nghèo thì người ta chết vì bệnh tật, khi người ta giàu hoặc quá giàu thì lại hay chết trong vòng tù ngục. Anh dặn nó phải hết sức cẩn thận.

*

Lê Quang Cường tỏ vẻ rất khó chịu nghe tin Long "xéch" nói rằng sẽ khai hết sự thật và chỉ khai riêng với Tường. Cường đi đi lại lại trong phòng, và sự lo ngại hiện ra trên nét mặt. "Tại sao nó lại đòi gặp Tường....? Việc nó giết thằng Thái là có chủ định hẳn hoi, không phải là để tự vệ. Rõ ràng giữa nó và Thái có mối liên hệ rất sâu sắc và như thế không thể không có vai trò của Lê Minh. Lâu nay, thằng Thái là đệ tử được Lê Minh đặc biệt tin cậy và giao cho nhiệm vụ như một gã trưởng ban bảo vệ của tổng công ty. Thằng Thái được hưởng lương đến gần chục triệu mỗi tháng thì

không phải chuyện đùa. Lê Minh chắc đã sử dụng tên Thái vào một phi vụ mờ ám nào đó và Thái đã giao nhiệm vụ cho Long. Long "xếch" chỉ là tên giết người thuê... Nhưng ai thuê? Thành Thái thuê giết Thắng "trố" để làm gì, trong khi nó không có quan hệ gì với Thắng "trố". Cần phải hỏi Lê Minh cho ra nhẽ, có thể mới biết đường xoay sở".

Cường nghĩ vậy rồi gọi điện thoại cho Minh:

- A lô, anh Minh à! Chúng ta cần gặp nhau để bàn mấy việc.

- Quan trọng không?

- Không quan trọng thì gặp ông đêm hôm thế này làm gì?

- Thôi được, đến thẳng cơ sở hai của tôi.

- Ở đó đông lắm.

- Ông cứ đến đi, tôi sẽ lo.

*

"Cơ sở II" của Minh thì Cường biết quá rõ. Đó là một khu mát-xa nằm ngay trong Khách sạn Ngọc Thảo II của Công ty Ngọc Thảo. Đây là cơ sở mát-xa hiện đại nhất thành phố và cũng được tiếng là nghiêm chỉnh bởi vì ở đây mát-xa theo kiểu đàn ông thì phục vụ đàn ông, đàn bà thì phục vụ đàn bà. Có phòng xông hơi khô, xông hơi nước, có bể tắm nước thuốc... Khách đến đây, vé vào cửa là 10 USD và có thể tắm, xông hơi, nghe nhạc, uống cà phê... đến bao giờ chán thì về. Chính vì là nơi nghiêm chỉnh như vậy nên Minh thường lấy đây làm nơi chiêu

đãi các quan chức từ xa đến. Phải công nhận đây là khu phục hồi sức khỏe theo đúng nghĩa tốt đẹp nhất của nó.

Khi Cường đến, một nhân viên ra đón và đưa đến một phòng thư giãn. Ở đây, họ vừa uống cà phê hay rượu, nghe nhạc và có những cô gái trẻ, ăn mặc kín đáo, nghiêm túc đến nhổ tóc sâu, cạo râu, sửa móng chân, móng tay hoặc đấm bóp nhẹ nhàng.

Cường ngồi xuống ghế và mới kịp cởi giày xong thì Minh vào. Cường nhòm dậy định chào thì Minh đã lừ mắt. Minh lên tiếng:

- Ô, chào anh! Hình như lần đầu tiên anh đến đây phải không?

- Chào anh - Cường hiểu ý, chào lại vẻ khách khí - Cũng buồn bực trong lòng, đến nghỉ ngơi tí chút.

Minh gọi một chai rượu Hennessy nhỏ, còn Cường lại gọi cà phê đá. Họ nằm để cho hai cô gái cắt móng chân và nói chuyện tào lao:

Lê Minh:

- Nếu anh cần nghỉ ngơi, anh có thể đến lúc nào cũng được. Tôi viết giấy báo cho cửa hàng giảm giá 50% cho anh.

- Cũng không cần. Tôi nghe nói ở đây nghiêm lắm nên thử đến xem sao.

- Ài chà, hóa ra là anh đi trinh sát. Hai cháu có biết đây là ai không?

- Dạ, không ạ.

- Đây là chú Cường, Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự. Tôi có thể hứa danh dự với anh một điều. Nếu anh tìm thấy bất cứ dấu hiệu nào không trong sáng ở đây, tôi xin chịu phạt kiểu gì cũng được.

Lê Minh gọi lấy thêm một chiếc ly, rót rượu ra mời Cường rồi vẫy tay ra hiệu cho hai cô gái ra ngoài. Minh lấy trong túi áo ra một phong bì tiền rất dày giúi cho Cường.

- Nào, ông nói đi. Có chuyện gì?

- Thăng Long xin gặp thằng Tường để xin khai.

- Cái gì? Gặp thằng Tường. Sao lại gặp thằng Tường?

- Cũng không biết được. Tôi rất lo rằng thằng Long và thằng Thái có chuyện gì đó nên thằng Long vượt trại, tìm cách trả thù thằng Thái. Bọn thằng Thái thì lao đi tìm thằng Long cũng để trả thù hoặc giết nó vì sợ nó khai... Không ngờ thằng Long lại nhờ thằng Tảo mua cho súng và thế là trong khi thằng Thái mất cảnh giác, nó bắn trước. Theo các tin trình sát thì thằng Thái thuê thằng Long giết Thắng "trố". Tuy nhiên, vì sao nó giết Thắng "trố" thì chưa rõ.

Lê Minh thần thờ:

- Quả thực là tôi có biết chuyện thằng Thái cùng thằng Long đi tìm Thắng "trố" nhưng không ngờ chúng lại giết nó. Cũng không hiểu vì sao nó lại như vậy. Mãi gần đây tôi mới hỏi nó thì nó bảo là uống rượu say, chửi nhau, đánh nhau, nhỡ tay đánh chết bèn treo lên tạo hiện trường giả.

Cường cười nhạt:

- Tôi và ông chơi với nhau đã lâu, ông giúp tôi nhiều và ngược lại tôi cũng che chắn cho ông. Có điều là ông đừng nói dối quanh. Tôi hỏi ông, dễ quân khám nghiệm họ mù đấy. Nếu bị đánh phải có vết chứ? Bọn chúng lừa cho thằng Thắng uống rượu say, rồi treo cổ nó lên. Ngoài thằng Long, thằng Thái thì còn một đứa nữa. Tôi nói thật, theo mấy con cave kể lại thì đó là thằng Quỷ nhà ông đấy.

- Đứa nào nói thế, ông cứ vả vào mồm nó cho tôi. Tôi đâu tôi chịu. Ngày xảy ra vụ án, thằng Quỷ đang ở Sài Gòn. Cứ hỏi Hàng không Việt Nam, vào chuyến bay VN241 lúc 10 giờ 30 có hành khách nào tên là Nguyễn Văn Quỷ không? Nó nghỉ ở Khách sạn Sài Gòn phòng 404. Nó vào để thay tôi đến dự một đám cưới con người bạn tôi. Có cần tôi kể tên, địa chỉ và ngày giờ đám cưới nữa không?

- Thôi, không cần. Nhưng tại sao bọn cave nói là có một thằng có nốt ruồi rất to ở lưng. Bọn giang hồ thì bảo đó chính là thằng Quỷ.

- Chuyện đó tôi cũng không biết, nhưng đúng ngày giờ ấy, thằng Quỷ đang ở Sài Gòn.

- Ông Minh ạ, sao ông lại coi tôi như một thằng cảnh sát nghĩa vụ mới nhập ngũ được nửa tháng... Thằng Quỷ không hề bay vào Sài Gòn mà là thằng Minh "con", người rất giống thằng Quỷ. Chúng mình thư thì nát bét, ảnh cũ thì nhập nhèm... Có nhân viên hàng không nào soi ảnh kỹ bao giờ đâu. Tôi nói để ông biết, chỉ riêng chi tiết

ấy thôi, nếu bọn điều tra nó lần ra thì hết đường chạy đấy.

Lê Minh nhòm dậy:

- Cái gì? Trời ơi, sao lại có việc ấy.

- Thằng Quỳ là con nuôi ông, nếu không có lệnh của ông, nó dám tùy tiện bày trò "kim thiên thoát xác" ấy không? - Cường thủng thảng.

Minh lo thật sự, ông ta rót rượu uống liền hai chén rồi bảo:

- Tôi sẽ hỏi thằng Quỳ việc này. Nhưng... nhưng bên điều tra có biết điều này không?

- Nếu biết thì hôm nay làm sao ông còn ngồi yên ở đây. Chỉ có điều là ông vẫn giấu tôi điều gì ấy. Tôi nói thật, ông nên tính toán cho kỹ, chuẩn bị mà be bờ, đắp đập. Tôi sợ thằng Tường chưa chịu im đâu...

- Vậy chuyện thằng Quỳ, ngoài ông ra, còn ai biết?

- Hai thằng đệ tử của tôi.

- Ông lo giúp tôi việc ấy nhé. Cần bao nhiêu cứ bảo. Tôi muốn được yên thân.

- Đề phòng hậu họa, tốt nhất là ông cho thằng Quỳ biến ngay.

- Đi đâu?

- Đi Nga hay Đức, hoặc đi Mỹ, Canada thì càng tốt. Đi sớm ngày nào hay ngày ấy. À, hôm nay, cảnh sát kinh tế báo cáo là trên chuyến tàu Queen từ Đài Loan về Tân Phú có bốn công-te-nơ hàng máy nông - ngư - cơ nhưng thực chất là hàng điện máy. Hàng của ông hả?

Minh gạt đầu rồi đứng dậy đi ra ngoài. Hắn rút máy điện thoại di động gọi cho Cheng.

Trong nhà riêng của mình, Cheng đang ôm Liên. Nhìn đồng hồ, thấy đã gần 12 giờ đêm, Liên năn nỉ:

- Khuya rồi, anh cho em về, anh cũng nên giữ sức khỏe để làm chỗ dựa cho mẹ con em.

- Không phải vì chồng em đang chờ đấy chứ?

- Không, chúng em xa nhau đã lâu lắm rồi. Chẳng qua vẫn phải ở chung nhà vì con bé thôi.

- Anh thực sự sợ thằng chồng em. Nó làm kinh tế mà ăn nhậu có chừng mực, đặc biệt là không dụ được hắn vào chuyện gái. Nó cứ như hoạt động tình báo ấy.

Có tiếng điện thoại di động. Cheng nghe:

- A lô, ông Cheng đấy ạ!

- Vâng tôi Cheng đây, Lê Minh à?

- Cảnh sát kinh tế có kế hoạch đón bắt bốn công-te-nơ hàng trên tàu Queen, cập cảng Tân Phú vào ngày thứ hai tuần tới. Bao giờ tàu nhổ neo.

- Sáng mai.

- Ông báo cho dừng lại, đổi ngay thành hàng nông - ngư - cơ theo đúng như hợp đồng và cố gắng đừng sai một dấu phẩy trong Invoice, Packing lits.

- Tôi hiểu.

- Xin lỗi đã làm phiền ông vào lúc này. Chúc ông ngủ ngon.